

Rat kojem nema kraja...

Miro Klobučar

RAT KOJEM NEMA KRAJA....

Prije ovog teksta želio bih svima zahvaliti što ste čitali moje tekstove na Facebooku, ali to nije mjesto za mene. Pokušao sam, ali te i slične platforme bi, po mom viđenju stvari, trebale biti drugačije. Ali to je samo moje mišljenje. Ne znači da je ispravno. Zato sam se i odlučio napraviti svoju stranicu gdje mogu pisati tekstove, kako bi se reklo, u miru. Da se vratimo onom bitnom. ;)

Iskreno sam se nadao da će biti četiri ili pet čitatelja, a sada se osjećam kao da sam dobio petardu iz zadaćnice i čitam priču s guštom pred cijelim razredom. Što se nikada nije dogodilo, niti petica, niti čitanje. Nisu me razumjeli. Uvijek sam se malo odmakao, skrenuo s puta od striktno zadane teme. Sjećam se dvije

jedinice, prva je bila brzo dobivena. Početak priče je krenuo s rečenicom: “Bila je sunčana noć.” Drugarica Biračica nije dalje niti čitala, nego je opalila kulju preko cijele strane. U drugoj smo trebali opisati sliku druga Tita koja je visjela u svakoj učionici. E, tu sam se malo zanio, pa sam ga opisao na svoj epitetski način. Možda bi i bila dvojka, ali nisam je uspio završiti. Opet kulja. Ovog puta ispod teksta, kako je i red. Ali nema to veze, kada se danas vidim s Biračicom, obuzme me neka vrsta sreće, a i nju, i malo nam fali da se izljubimo kada se vidimo. A to je bitno.

Nego da se ja vratim današnjoj priči.

Cijela priča je HIPOTETSKI napisana, da ne bih imao problema. U priči postojimo ONA i JA.

O ratu je uvijek teško pisati, ali ne o ovom ratu koji je počeo prije rata na Bliskom Istoku i trajat će duže od istog. Koji je to rat? Rat bez metaka i bombi, rat između žene i muškarca, mene i nje (hipotetski) ili možda njega i njega ili nje i nje. Današnja vremena. To je suptilan rat koji se gubi i dobiva riječima, a ne metcima. Da pojasnim. Naravno da branim svoje žen...sorry, MUŠKE boje.

Taj rat kod mene počinje ulaskom u kuću. Rekao sam da je suptilan i napisan HIPOTETSKI. Nema agresije, nego lijepo pozdravljanje, dobivam pitanje kako je bilo na poslu? Ja rekoh, dobro. Onda ja, na isto fin i kulturnan način, pitam kako je tebi bilo? Prvo mali muk i kaže dobro. I u tom trenutku nitko sretniji od mene. Sve se završilo u tri riječi. Šipak.

Tu polako kreće...priča traje nekih 10 minuta, ja je moram gledati ravno u oči i slušati, a u biti razmišljam i klimam glavom, jer sve sam to već čuo. Rekoh idem si napraviti kavu da se malo ispružim na balkonu i odmorim sjebanu kičmu, bolna koljena i noge, pošto cijeli dan stojim na nogama. Na stolu pet praznih šalica moje kave i uzimam jednu da si napravim novu. A što, što će mi biti. Ide kipuća voda i to je to. Čista ko' suza. Hvatam taj blaženi trenutak mira koji je trajao nekih 15 do 18 sekundi. I prekinut s uzvikom: "Pa dobro, jesi li ti normalan?" Ja sada gledam sebe, oko sebe, niz balkon, pa što se dogodilo. Pet,...pet šalica za kavu ti imaš na stolu.

Ja rekoh. Pa? I opet kreće ona jedna je-bena rečenica s upakiranih sto pitanja,

a ja rekoh, e sada nećeš. I pokušavam objasniti da, umjesto pet odlazaka i dolazaka s kičmom i koljenima koji me ubijaju, ovo je bolja opcija za moje zdravlje i nikom ne smetaju....i tu sam se zajebao. Dvadeset minuta klimanja glavom koji već polako boli zajedno s odgovorima “Da, ljubavi,” “Da, draga,” “U pravu si.” I sada je to već sumrak, još nisam osjetio onaj blaženi trenutak odmora i odem zaliti biljke. Tu je super. Ja, biljke i komarci. Svi se lagano družimo nekih sat vremena uz povremena odmaranja i uživanja u prirodi. Fantastično.

Vraćam se u kuću, liježem na garnituru koja je zbilja velika, da se svi možemo razvaliti, a da ne smetamo jedan drugom. Na toj garnituri već godinama formiram, na istom mjestu, oblik moga

tijela, znate, onako kad se zavalite da je to to. Ali gospođa baš na tom mjestu mora sjediti jer je razvukla onu tablu za peglanje s nekom svemirskom peglom i udara krimi serije. Molim je da ne pegla moju robu, ali ne odustaje. Znači, i tu sam popušio. Ništa. U stvari, možda i bolje, penjem se na podest u dnevnoj sobi i uvalim u “moju fotelju” i lagano zavrtim Green Day, sklopim oči i malo otputujem, ne daleko, blizu.

Odjednom mi putovanje prekine uzvik: “Ajmo! Večera!” Onda slijedi onaj dio primirja, suptilnog primirja, gdje svi večeramo, zezamo se i sada treba pospremiti stol. Jesam ja najstariji. Je li najmlađi iz društva uvijek išao po pljuge? Je. E tako i ja rekoh, dečki, spremanje stola. Uz malo gundanja sebi u bradu,

sve obave.

Onda opet red glazbe. Ovaj puta Fleetwood Mac i sklopljenih okica, put pod noge.

Prije tuširanja, na koje sam natjeran, ali zbilja nije bilo svrhe, jer sam se ujutro otuširao, nije bilo vruće, kraj ljeta, i cijeli dan u klimatiziranim prostorima i vozilima. Znoja, bez. Prije početka tuširanja najnormalnije se skinem, objesim robu na stolac, ali te čarape koje.....su....toliki problem što stoje na podu, a ja rekoh, ljubice, kuda da se sada motam po kući i budim djecu. Kada ih skupim na hrpu, onda ih uzmeš i staviš prati. Ali, ne! Jednostavno moje razumljive i racionalne riječi ne mogu doprijeti do njene lijepe glavice. I opet popušim.

A što mi ostaje, nego idemo dalje i

stavljam čarape na mjesto u košaru za pranje. Znala mi ih je staviti u džep od jakne i tako, usred birtije, umjesto pljugi, ja izvadim čarapu. E, to je nizak udarac. Ispod struka. Sva sreća da sam se toga sjetio i lagano preberem one s malo jačim primjesama ugodnog mirisa i udarim i ja malo po guzi, ispod struka. Lagano pod njezin jastuk. I do dan danas se nisam predao. Tako je bilo i s tenisicama koje je htjela baciti. A one tek sada najbolje. Samo ih nazujem i bris raditi dolje stolariju ili u vrt. Bilo je ili ja ili tenisice. Naravno da ljubav pobjeđuje. E, tu nisam popušio.

Tako okrepljen s idealno ostvarenim planom, rekoh, to je to. Moj mali odmor. Okrećem ploču od Fleetwood Maca i odjednom već mašina se ubacuje u glaz-

bu kao da je remixirana verzija pjesme. Ja pojačam. Nemoj tako glasno, ništa ne čujem. Ja pojašnjavam da ne treba baš svaki dan vrtjeti tu veš mašinu. Razdijeli to jednom tjedno. Kako bi ja to napravio. Racionalno. Ali, ne. Ona mora moje jedne čarape, dvije majice i ne znam što, baš sada oprati. Ja rekoh, pa imam punu ladicu čarapa. Ne, mora sve biti čisto i uredno. Moš' mislit. I to na "eko" pranje koje traje tri i pol sata, a ono skupo, pola sata. I tu pokušavam objasniti kako stvari stoje, a ona odgovara. Valjda oni koji su je napravili bolje znaju i ne bi se program tako zvao. O.K. Prestajem i tu popušim.

Pofuram i ja s usisavačem prašinu, nekada. A što i da ne. I ta prašina je dio naših života. Pa ako fulaš jedanput, neće

svijet propasti.

Čorka. Ja se ponadao, ali. Suha čorka. Sutra ujutro, ja se prvi budim i na balkonu pijem kavicu uz cvrčanje ptica, koju srnu i fazana. I evo nje. Znači, sve mi je ispričala jučer. Ja ujutro ne volim niti jedne riječi čuti, a kamo li reći. Ja ne znam što se njoj sve izdešavalo od kreveta, pa niz stepenice do balkona. Dvadeset i pet metara avanture. Ona ne prestaje pričati, ne PRESTAJE. I kako rekoh jedan moj prijatelj, a on će to dobro znati, kažem tu njegovu uzrečicu: “Stara, pusti me u pizdu materinu.” Sada je jebeno dosta. Molim te, napusti balkon i pusti me da u miru popijem jebenu kavu. I ljutito ode. I tu nisam popušio.

Uf...mir. Ali se klinci bude, dva Indijanca koji, kao ja, ne vole ujutro, niti

pričati, niti slušati. Ali mater je našla nove žrtve. Meni super, nisam ja žrtva. I odjednom rat. Đeneral dolazi i primirje nastupa odmah. I opet odoh na balkon.

Mama odlazi na posao i tu nastupa mir. Ja i klinci sve rješavamo, ustvari, dosta nam je pogleda i klimanja glavom i svatko zna što treba. I u školu.

OK. Slažem se da žene imaju pune ruke posla i da im treba dignuti spomenik, ali i mi neki kurac zaslužujemo, barem križ, ako ne od hrastovine, barem od javora da ne bude jelovina.

Ustvari, ja bih se mijenjao da me se baci s mosta kada otegnem papke za dva sata neprekidnog mira u kući.

Jedino mi te karmine nisu jasne. Moje karmine bez mene. I to treba mijenjati.

Kad čuješ da ti je netko, tko ti samo jedanput u životu pokuca na vrata i zamoli te da pođeš s njim, ti ga moraš ljudski zamoliti za još dan, dva i makar te dovu-
kli u krevetu, proslaviti svoje karmine. I onda one imaju smisao. A ti mirno možeš na put bez povratka.

Zaključak ovog svega. Vjerujem da ste se i vi ženke i vi mužjaci našli barem malo u ovoj priči i svi vučemo na svoju stranu, ali i da pobijedimo brzo bi nam to dosadilo. Mi smo ljudska bića i što napravimo kada nam nešto dosadi, bilo što? Odbacujemo to. Zato treba voditi taj suptilan rat, svakodnevno, jer mislim da on pozitivno djeluje na nas i produbljuje našu jebeno veliku ljubav jednog mužjaka prema jednoj ženki.

Eto, toliko za sada.